

MADÁR ESZTER *rajza*

1987. ÁPRILIS

ÁRA: 7,50 FT

Húsvét idején a nyuszi mellett csaknem mindenütt ott látjuk a báránykát — rajzokon, fényképeken, de még az üzletek csokoládéspolcain is. S vannak gyerekek, a falun élők között, akik igazi, élő báránnyal is találkoznak ebben az időben. Mert, mint bizonyára tudjátok, a bárányka is ilyenkor születik, akár barátja és rokona, a nyuszi. Miért is rokonok ők? Nos, mert mindketten főként füvet esznek, azaz növényevők, s mert midketten szépek, szelídek, vidámak, s nagyon szeretik a gyerekeket.

BÉCSY LÁSZLÓ fotói

A juhász bácsi szeretettel gondozza a báránykákat

Másfél hónapos bárány

A dús legelőn a báránykából egykettőre birka lesz

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének lapja, 3—7 éves gyerekeknek.
Megjelenik havonta.
XXXI. ÉVF. 4. sz.

Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó Vállalat. Felelős kiadó: dr. Petrus György. Főszerkesztő: Kelemen Sándor.
Szerkesztőség: Budapest XI., Orlay u. 4. Levélcím: Budapest, Postafiók 112. 1502 Telefon: 668-457
Kiadóhivatal: Bp., Révay u. 16. 1374 Telefon: 116-660.
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlapelőfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest V., József nádor tér 1. 1900, közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR 215.96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyedévre 22,50, félévre 45,— Ft, egész évre 90,— Ft.

87.0133 — Kossuth Nyomda, Budapest. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató
INDEX 25.193 HU-ISSN 0230-1032

A beküldött kéziratokat nem őrizzük meg és nem küldjük vissza.

Belső munkatársak:
Kun Magda olvasószerkesztő,
Kovács Endre képszerkesztő,
Madár Eszter levelező,
Bálint Lajosné szerk. adminisztrátor

A cár és az ing

LEV TOLSZTOJ meséje

Egy cár így szólt betegségében:

— Annak adom oda birodalmam felét, aki meg tud gyógyítani.

Akkor összeült az ország minden bölcse, s tanácskozni kezdtek, hogy lehetne meggyógyítani a cárt. De senki sem tudta. Csak az egyik bölcs jelentette ki, hogy a cárt meg lehet gyógyítani.

Ezt mondta:

— Ha lehet találni egy boldog embert, annak le kell húzni az ingét, s fel kell adni a cárra — attól majd meggyógyul.

A cár embereket küldött szét, hogy boldog embert keressenek a birodalomban; de küldöttei nem tudtak boldog embert találni az egész országban. Nem volt egyetlen ember sem, aki mindennel meg lett volna elégedve.

Az egyik gazdag, de beteg; a másik egészséges, de szegény; a harmadik egészséges is, gazdag is, de rossz a felesége; van, akinek a gyermekei nem jók — valamiért minden ember panaszkodik.

Egyszer a cár fia este későn elhaladt egy kunyhó mellett, s hallja, hogy valaki benn ezt mondja: „No, istennek hála, kidolgoztam magam, jóllaktam, most lefekszem, s jót alszom; kell ennél több nekem?" Megörvendezett a cár fia, és megparancsolta, hogy húzzák le annak az embernek az ingét, s adjanak érte annyi pénzt, amennyit csak kíván, az ingét pedig vigyék el a cárnak.

A küldöttek elmentek a boldog emberhez, s le akarták húzni róla az inget; de a boldog ember olyan szegény volt, hogy nem is volt ing a testén.

RÁKOSY ANIKÓ rajza

FECSKE CSABA

Madarak

Hallga csak
valahol
valahol
kert alatt
fák alól
madarak
dala szól

Pálcika-
lábon áll
kis veréb
rídogál
cinege
cincogat
lenyelt egy
bogarat

A rigó
meg a csíz
füttyöget
egy kicsit
füttyöget
napestig
a csöndet
befestik

kitágul
a torka
boldogan
dalol ma
Pittyeget
a kis pinty
hallgatni
nem illik

Turbékol
a galamb
gerle búg
bús a hang
Fecske: csip
csip-csivit
éhesek
a kicsik

Meg sose
öregszem
trilláz az
ökörszem
Hát ne is
öregedj
mondja a
vörösbegy

SÓTI KLÁRA rajza

SZPIRIDON VANGELI moldvai szovjet író

A mama szeme

— Gyerekek, ki ajándékozta nektek a Napot? — kérdezte a tanító néni.

— A mama.

— És milyen a Nap?

— Szép.

— Meleg.

— Aranyló.

— És a mamátok szeme milyen?

— Kék — mondta Rogyika.

— Barna — válaszolta Kelin.

— Fekete — ugrott fel Gabrielle.

— Zöld — felelte Julia.

Csak Bogdán hallgatott, fejét lehajtva. Nem tudta, milyen a mamája szeme.

Tinkuca mondta meg végül.

— Bogdán mamájának a szeme szomorú.

SÓTI KLÁRA rajzai

Húgocska

Mircsának van egy kishúga, Júlia!

Mircsa örömöt akart szerezni a húgának. Elrejtőzött és felnőttes hangon szólította.

— Jú-li-a!

Kilépett Júlia a házból és a küszöbön egy piros almát talált.

Egész nap nem vált meg a kislány az almától, s álmában is kezében tartotta.

Felébredt reggel Júlia, s a párnája mellett egy búzavirág-koszorú. A tükörhöz szaladt, s a fejére tette a koszorút.

— Mircsa! — hívta a testvérét. — Gyere gyorsan! Nálunk járt Fet-Frumosz.* Almát hozott nekem és búzavirág-koszorút.

Mircsa gyengéden megsimogatta a húga fejét.

— Ha legközelebb eljön hozzánk, megmutatod nekem is?

— Természetesen — felelte Júlia. — Csak egyelőre még én magam sem láttam.

* *Fet-Frumosz — moldvai népmesék hőse*

ITT SZÉLTOLÓ MESÉL

HORGAS BÉLA

Széltoló szereti az állatokat, ezt meséltem már; a madarak nagy barátja ő... De nemcsak a madaraké, hanem a kutyáké is, és nemcsak a barátja, hanem a gazdája. Egy kutyának csak, egyetlen egynek, de annak aztán tisztességesen viseli is a gondját. Mert nem elég egy kutyát szeretni, törődni is kell vele. Rendesen és rendszeresen. Margarin — ez a kutya neve — nem is tűrné persze, hogy Széltoló csak úgy kutyafuttában vessen rá egy-egy pillantást, vagy vessen oda eléje kihűlt csibecsontot. Nem, Margarin föllázadna a mostoha bánásmód ellen. Szerencsére, ettől nem kell tartania. Széltoló és Margarin jól megértik egymást — s még az is előfordul, hogy beleszólnak a másik ügyeibe, rábeszélik valamire, vagy lebeszélik valamiről... Mi történt a minap is? Mesélje el maga Széltoló!

— Margarint ebédeltettem éppen, amikor berepült hozzánk egy madár, Laura unokatestvére, bizonyos Bóbitás Vanda, aki hajnaltól késő estig csavargott a levegőben, és minden fontos eseményről tudott. A fontatlanokról is, természetesen, ahogy kedves batátnőm mondja ritka jókedvében — vagyis Bóbitás Vanda szinte mindent-tudó, hírvívő és hírkeverő, a legnagyobb pletykafészek a madarak között. De azért érdemes figyelni a szavára! Szórakoztat — és nekem még soha sem mondott valótlan butaságot... Bár akkor, ott, ahogy Margarint ebédeltettem finom csibecsonttal, meglehetősen különös hírt hozott Vanda... Hogy a piactéren egy cirkuszos mulattatja az embereket... Hogy egyszemélyes a cirkusz... Egy bohóc, aki — most kapaszkodjatok meg! — Széltolónak írja magát...

HORGAS ÁDÁM *rajzai*

— Ami sok, az sok! Széltoló csak egy van és az az egy én vagyok... Ezt gondoltam, és már vágtattam is a piactérre, hogy megnézzem a bohócot, aki ellopta a nevemet. Nem kellett sokáig keresnem a tolvajt. Ott bohóckodott a piactér kellős közepén, csöppnyi körben. Amikor megpillantottam, éppen trombitált, a fején pedig, a csúcsos sipkája tetején egy sárga meg egy piros tulipán hajlongott a trombitaszóra csuda-mulatságosan. Az én bohócom különben rendes, szabályos figura volt, lisztes arcú, nagy orrú (krumpli-orrú!), galléros kezes-lábas hacukában, melyre különböző színű szíveket foltozott fekete cérnával... És hatalmas cipője is volt, szintén fekete, fölkunkorodó orral... A térség oldalánál pedig lecövekelt egy táblát és ráírta: „Széltoló cirkusza"... No, majd adok én neked Széltolót, ne félj!

— Gyorsan megharagszom, ha bántanak, ez igaz... És a harag nem a legjobb tanácsadó. Még szerencse, hogy amikor dühös képpel neki akartam rontani a bohócnak, az én kiskutyám, az én okos és kedves Margarinom megrántotta a nadrágom szárát és óva intett a verekedéstől. Az ilyesmi különben is kockázatos, nem lehet látni előre a végét, és akár győz, akár veszít az ember, csúnyán jár... Megpróbáltam hát szót érteni a bohóccal, aki akkorát csuklott ijedtében, mikor bemutatkoztam neki, hogy majdnem lenyelte a fejét. És szégyenkezett mélységesen és bőségesen. Azt mondta, ő vándorcirkuszos és mindenütt más néven lép föl. Az igazi neve Kő Pál... Most éppen a Széltoló jutott eszébe; bocsánatot kért tőlem... Persze, hogy megadtam a bocsánatot... Egy perc sem telt el s együtt játszottunk, Kő Pál meg én... Margarin boldogan vigyorgott.

KERÉKGYÁRTÓ JÁNOS

Gomolya születésnapja

Egyik reggel Gomolya, a sárga sityakos törpe, épp ki akart menni a kertjébe, amikor kopogtatás hallatszott, majd nyílt az ajtó, és Teknőc Ignác, a vándorbéka tipegett be a szobába.

— Szia, Gomolya! Azért jöttem, hogy megkérdezzem, nincs-e kedved vándorolni egyet?

— Vándorolni? — csodálkozott Gomolya. — Na és hová akarsz vándorolni?

— Valahová nagyon messzire — kezdte Ignác —, mondjuk a legközelebbi almafáig... Na, mit szólsz hozzá?

— Azt szólom hozzá, hogy nagyon nehéz vagy... Legutóbb is csak az almafáig akartál

vándorolni, de elfáradtál, én meg majd beleszakadtam, mire odacipeltelek...

— Az a múltkor volt — mentegetőzött Ignác —, mert akkor nagyon meleg volt és úgy fújt a szél, hogy majdnem megfagytam a teknőm alatt, viszont most semmi ilyesmi nincs... és nem fogok elfáradni, ne félj!

— Nem baj, akkor se megyek vándorolni — rázta sityakos fejét Gomolya. — Különben is, ma van a születésnapom...

— Ma van a születésnapod? Igazi születésnapod van?

— Igen-igen, igazi — bólogatott Gomolya.

— Akkor születésnapod alkalmából szeretettel meghívlak vándorolni... mondjuk az almafáig — vigyorgott Ignác.

— Köszönöm, de nem megyek vándorolni.

— Akkor kapsz tőlem ajándékot... egy szép szál rózsát, jó?

— És honnan veszed azt a rózsát? — gyanakodott Gomolya.

— Hogyhogy honnan? A kertedből. Ott láttam egy csomót...

— De az én kertemben csak egy szál rózsa van.

— Igen-igen — bólogatott Ignác —, őket láttam én is... na, mindjárt jövök! — mondta, azzal kiszaladt a kertbe, ám nemsokára sírva-ríva kullogott vissza.

— Megtámadtak a tövisek — zokogott. — Bekerítettek és összevissza szurkáltak... legalább ezren voltak, de lehet, hogy százan, vagy még annál is többen... Ide nézz! — mutatta az ujját.

STUIBER ZSUZSA rajzai

— Nem is látok semmit — nézegette Gomolya Ignác ujját. — Nem látod? Én látom és érzem is... Légy szíves, kösd be, hogy megint szembeszállhassak velük?

Gomolya bekötözte Ignác ujját, majd megszólalt:

— Behozom én neked azt a rózsát, mert ha te megint a közelébe mész, tetőtől talpig be kell, hogy kötözzelek...

— Jó. De szerintem vegyél föl egy kesztyűt... meg gumicsizmát... és páncélsisakot meg páncélruhát — magyarázott Ignác. — És vigyél magaddal pajzsot, lándzsát, nyilat, csúzlit, meg a biztonság kedvéért egy ágyút is... akkor biztosan elmenekülnek a tövisek!

— Persze, persze... Na, maradj csak itt! — mondta Gomolya, majd kitotyogott a kertbe, és megállt a rózsa előtt.

— Szia, Rózsa! Hallom, megtámadták a töviseid Ignácot.

— Dehogy támadták — legyintett leveleivel a rózsa —, csak az egyik tövisem szúrta meg az ujját, mert bántani akart...

— Nekem akart leszakítani, mert ma van a születésnapom... úgyhogy engedd meg, hogy leszakíthassalak Ignácnak, hogy ő meg nekem adhasson.

— Természetesen leszakíthatsz, és ne félj, nem szúrnak meg a töviseim, mert te nem szó nélkül ráncigálsz — mosolygott a rózsa.

— Na tessék, itt a rózsa! — nyújtotta Ignác felé, amikor visszaért, ám ő rémülten ugrott hátra.

— Köszönöm, de nincs rajtam kesztyű... legyen csak a tied, úgyis neked akartam leszakítani — mondta, és még vigyorogva hozzátatte: — Boldog születésnapot!

— Köszönöm — mosolygott boldogan Gomolya —, köszönöm ezt a szép szál rózsát, amit tőled kaptam...

— Örülsz neki? — kérdezte Ignác.

— Igen, örülök.

— Akkor örömödben eljöhetnél velem vándorolni... mondjuk a legközelebbi almafáig. Na, mit szólsz hozzá?

— Örömömben? — nézett nagyot Gomolya.

— Persze... ez is az ajándékhoz tartozik. Na mehetünk?

— Igen, mehetünk — bólintott Gomolya, azzal a rózsát beletette egy vázába és vándorolni kezdtek a legközelebbi almafáig, ám mire odaértek, fájt a dereka is, a lába is meg a karja is... mert Ignác nagyon nehéz volt.

SULYOK GIZELLA

Futó képek

Pitteg-pattog
a bolha,
lábas fülét
harapja.

Rityeg-rotyog
a kása,
pöfögve fut
a tálba.

Söprű rázza
a haját,
fut utána
a lapát.

Zsákba ugrik
a dió,
kergeti a
daráló.

Szánkázik a
vasaló,
holdba szállni
volna jó!

POLGÁR ISTVÁN

A harmadik

Három kis jószág bandukol:
egy tyúk, egy liba, egy kacsa.
A lábuk, hasuk csupa por.
Iparkodnak haza.

— Ki lépjen be elsőnek a
kapun, mely félig nyitva áll? —
erről támad köztük vita,
vagyis inkább viszály.

— Nekem van a legtöbb eszem! —
kotyog a tyúk, — eresszetek!
S elvárja fensőbbségesen:
övezze tisztelet.

Felgágog ekkor a liba:
— Én vagyok a legokosabb,
enyém az elsőség joga!
De utat ő se kap.

Vélt igaza mellett kitart
mind a kettő s egymásra ront.
Melyikük arat diadalt?
Toll hull, ropog a csont.

Csak nézi őket a kacsa,
majd a látványba beleun,
s mert várja már a vacsora,
betotyog a kapun.

SOMORJAI ÉVA *rajzai*

KOVÁCS LAJOS

Mesék rólam — negyedik folytatás

Nem vagyok jó hencegő,
az a legidősebb herceg.
Nagyerejű sem lettem,
az a középső testvér.
De hát legkisebb sem vagyok,
mert az nem lehet ügyetlen!

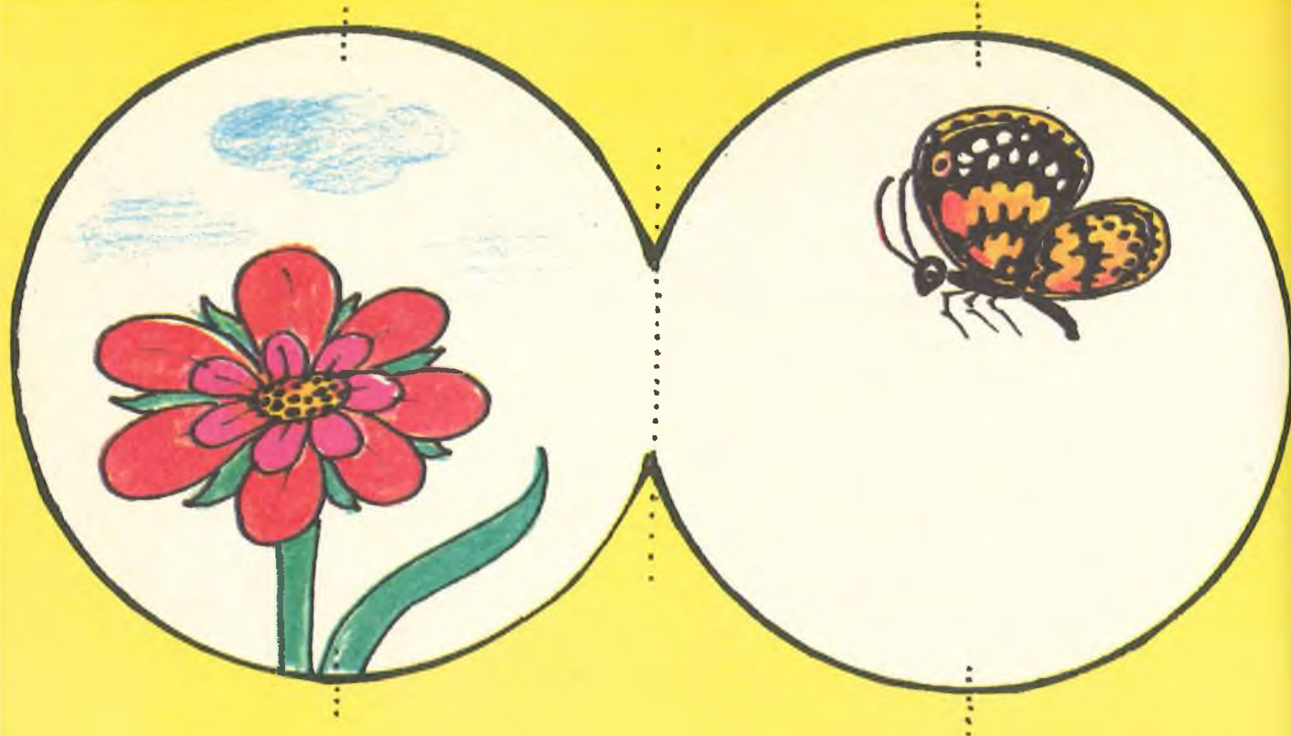
Ki mondja meg, mivé lettem
betört fejjel, kétbalkézzel?
Ki látott már olyan mesét,
hol a főszereplő kese,
s látható az orra körül,
hogy sosem volt szeplőtlen?
Melyik főszereplő vagyok?
Találjanak már ki engem!

Bőgőmasina lehetnék?
Anyámasszony katonája?
Testvéreim tudta nélkül
apám-anyám szemefénye?!

KOLTAI ÉVA rajza

PÖRGETŐ

EZ A MELLÉKLET, EMELD KI A LAPBÓL!

Ezek a vidám képek önmagukban is kedvesek, de ha elkészíted a pörgető-játékot, érdekes látványban lesz részed. Ügyesen kell forgatnod a körlapokat, s az ábrák megelevenednek, akár csak a rajzfilmeken. A lepke rászáll a virágra, a szemüveg a kisfiú orrára kerül, a halak lubickolnak a vízben.

A minta alapján rajzolhatsz újabb képeket is.

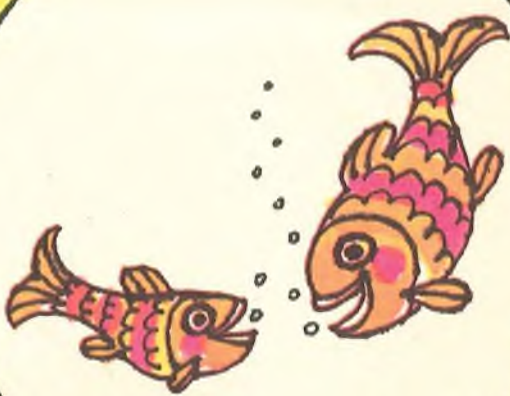
A melléklet hátlapján láthatod, hogyan kell elkészíteni a játékot.

RICHTERNÉ KROPF ANIKÓ

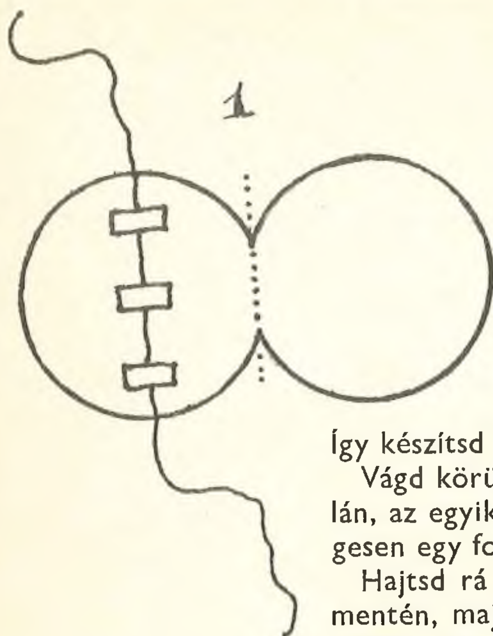

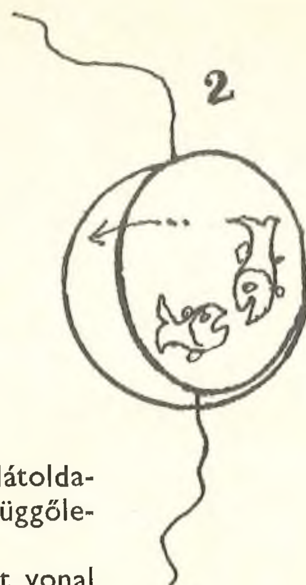

SZÁVAY EDIT rajzai

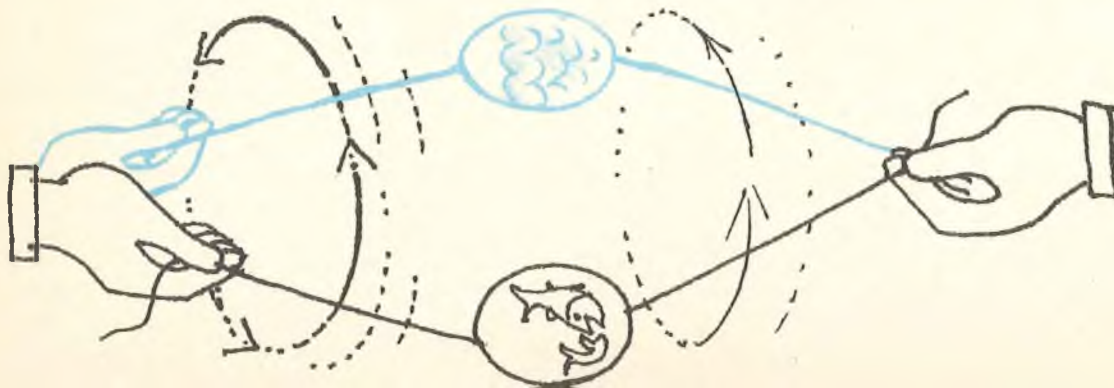
Így készítsd el a *Pörgető* játékot!

Vágd körül a nyolcas alakú formát! Hátoldalán, az egyik körlap közepére erősíts függőlegesen egy fonalat! (1. ábra;)

Hajtsd rá a másik oldalt a pontozott vonal mentén, majd ragaszd egymáshoz a két körlapot! (2. ábra;)

Fogd meg a fonal két végét — ne legyen túl hosszú! — pörgesd meg jól a körlapot, hogy becsavarodjon! (3. ábra;)

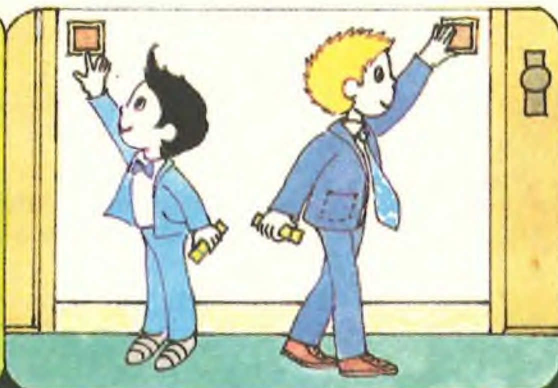
Ezután feszítsd meg a madzagot, a körlap gyorsan forogni kezd, „becsapja" a szemedet; a két különböző rajz egy képnek látszik.

3

SZÁVAY EDIT *rajzai*

ÖCSI, BÁTYÓ és a LOCSOLÁS

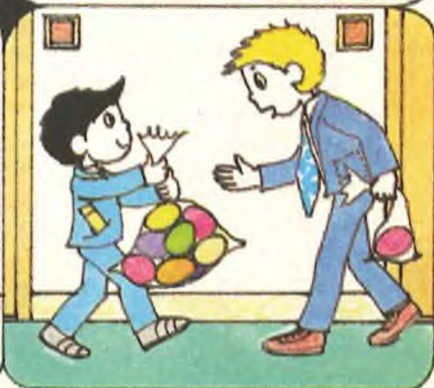

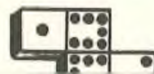

Marék Veronika

GYÁRFÁS ENDRE

DÖRMÖGŐÉK HÚSVÉTI TOJÁSA

– Nézzétek csak! Itt egy tojás.
Én láttam meg — kiált Berci.
— Meglapult egy fűcsomóban.
Nem volt könnyű fölfedezni.

— Vajon ki veszíthette el?
— töpreng Marci. — Én már sejtem.
Nyuszi vitte volna haza,
hogy húsvéti tojást fessen.

Óvatosan beleteszik
Bori bélelt kosarába.
Úgy viszik, mint hímestojást,
bár nincs is még kipingálva.

— Tessék! visszahoztuk, amit
elvesztettél, Nyuszi koma.
Nyuszink ámul: — Ezt a tojást,
becsszó, nem is láttam soha.

— Akkor tekintsd ajándéknak
— mondja Marci. — Fesd ki, kérlek!
Legyen díszes, tarkabarka!
Ne sajnáld rá a festéket!

Nyuszi már az ecsethez nyúl,
s festeni kezd... Ám egyszerre
hallják ám, hogy sír valaki.
Ki sírdogál? Hát a gerle.

— Mi jaj, mi baj? — néz rá Borka.
Szól a gerle: — Képzeld, lelkem:
megszámoltam... egy tojással
kevesebb van a fészkemben.

— Ez lenne az? — kérdi Nyuszi.
— Ó, bizony ez! Látom újra!
Tudjátok: ha visszakapnám,
kikölthetném egy hét múlva.

F. GYŐRFFY ANNA rajzai

F. GYŐRFFY ANNA rajza

Marci fürgén fára mászik,
s a tojás már fészekben ül.
— Légy gondosabb, Gerle anyó!
Nehogy kilökd véletlenül!

— Ebből sem lesz hímestojás!
— rikkant Nyuszi. — Félre bánat!
Jobban örvendezünk majd a
megszülető fiókának.

VOJISLAV STANOJCIC

Híd, autó, gyermekkor

Iván türelmetlenül zaklatja a nagybátyját:

— Most mi vagy?

A nagybácsi hallgat. Csak összecsücsöríti a száját, és forgatja a szemét.

— Mi vagy? Mi vagy? Mondd! — tombol a gyerek.

— Találd ki! — feleli a nagybátyja.

— Nem, nem. Tőled akarom hallani!

— Mi is voltam tegnap?

— Tücsök. Szöcske! Én meg — tűzoltó!

— Jó, akkor majd ma... híd leszek! — mondja a nagybácsi némi töprengés után. — Na, mit szólsz hozzá?

— Én is híd leszek... De nem is, inkább vonat, amely átdübörög a hídon! — válaszolta Iván.

A nagybácsi leroskad egy székre, és hosszan előrenyújtva keresztbe veti a lábait.

— Si-su, si-su, tu-tu! — sípol Iván a nagybátyja lába alatt. Aztán lassan felkaptat az első székre, és szuszog, sípol továbbra is. Már a nagybátyja lábszárán döcög, most kapaszkodik fel a második székre.

— Ah! — nyögdécsel —, de rozoga ez a híd!

— Ah! — sóhajtozik a nagybácsi is —, de göthös ez a vonat!

— Vigyázz, bácsikám, nem döntheted romba a hidat — mert akkor a folyóba zuhanok!

— Nem esik kár semmiben és senkiben — mondja a nagybácsi —, csak nem akarok tovább híd lenni!

— És autó lennél-e?

— Lennék! Brrr, brrr! — máris dolgozik a motor.

— Rajta! — kiáltja Iván, s abban a minutában a nagybátyja nyakába pattan. — Irány a nagyvilág!

— Brrr, brrr, — pöfög a motor, és a nagybácsi nekivág a kanyargó országútnak.

— Várjatok! Várjatok! — kiált utánuk a nagynéném. — Valakinek el kell ugrania az Önkibe vajért és cukorért, mert különben nem tudok kalácsot sütni!

— Majd elugrok én az autómmal! — pattan fel készségesen Iván. S már robognak is. Iván a nagybátyja nyakában kalimpál a lábával, bal kezével pedig tekergeti a kormányt.

— Gyina! Tu-tu! Micsoda száguldás!

És valóban röpülnek, száguldanak. Mert ha a nagybácsi híd marad mindvégig, akkor sosem ugorhattak volna el Ivánnal az Önkibe — és finom, foszlósbélű kalács sem kerül az asztalra. Így mindkettőjüknek lesz miből csipegetniük! Ha jószívűek, talán még nektek is marad...

Fordította SZŰCS IMRE

STUIBER ZSUZSA rajza

KOLTAI ÉVA:

Tejfog-vasfog

Az oviban már minden nagycsoportosnak kihullott egy-két tejfoga, de legalábbis mozgott!

CSAK

Bözsikének NEM

Ő csupa rizskása tejfogat villogtathatott volna a világra, ha lett volna kedve mosolyogni; de nem volt.

Szeretett volna ő is új fogat!

Mondogatta is szorgalmasan:

Kesergett is épp eleget a kislány, hogy biztosan nem találja őt az egérke.

Ezért ezt gondolta ki:

Nem is késett a válasz soká:

Kedves Bözsike!
Nem feledkeztem meg rólad, hamarosan viszem az új fogat.
Addig is mosd szorgalmasan a régieket!

Szia! Egérke

Bözsike nagyon boldog volt, már nem bánta, hogy várnia kell, hiszen a többi gyerek csak új fogat kapott az egérkétől!!! de ✉-t, azt nem!!!

KOLTAI ÉVA rajzai

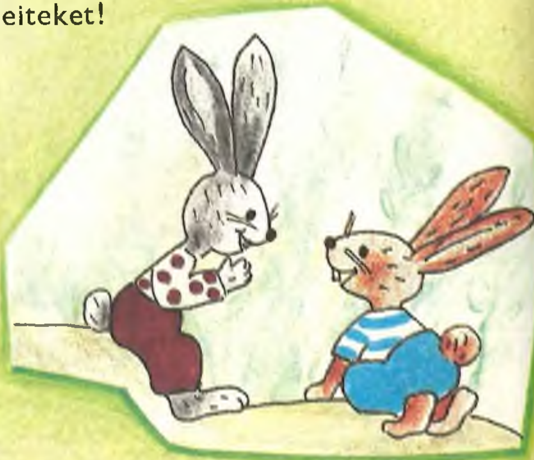

Ha megkérdeztek ebben a hónapban harminc kisóvodást arról, hogy mi a kedvenc állata, biztosan valamennyien megemlítenék a nyuszit, a sárgapihés kiscsibét, meg a fehérgyapjas bárányt. Hogy honnan tudom? Hát kipróbáltam!

És most ti feleljetek! Szerintetek miért éppen ezek az állatok jelképezik a tavasz nagy ünnepét? Miért éppen ők a legkedvesebbek ilyenkor, amikor kizöldült a rét, virágba borulnak a fák? Kérdezzétek meg szüleiteket!

Találós kérdés:

Lába földbe,
Ága égbe,
Nyulacska a közepébe!
(Bokor)

Rajzolj társat a báránynak és a csibének!

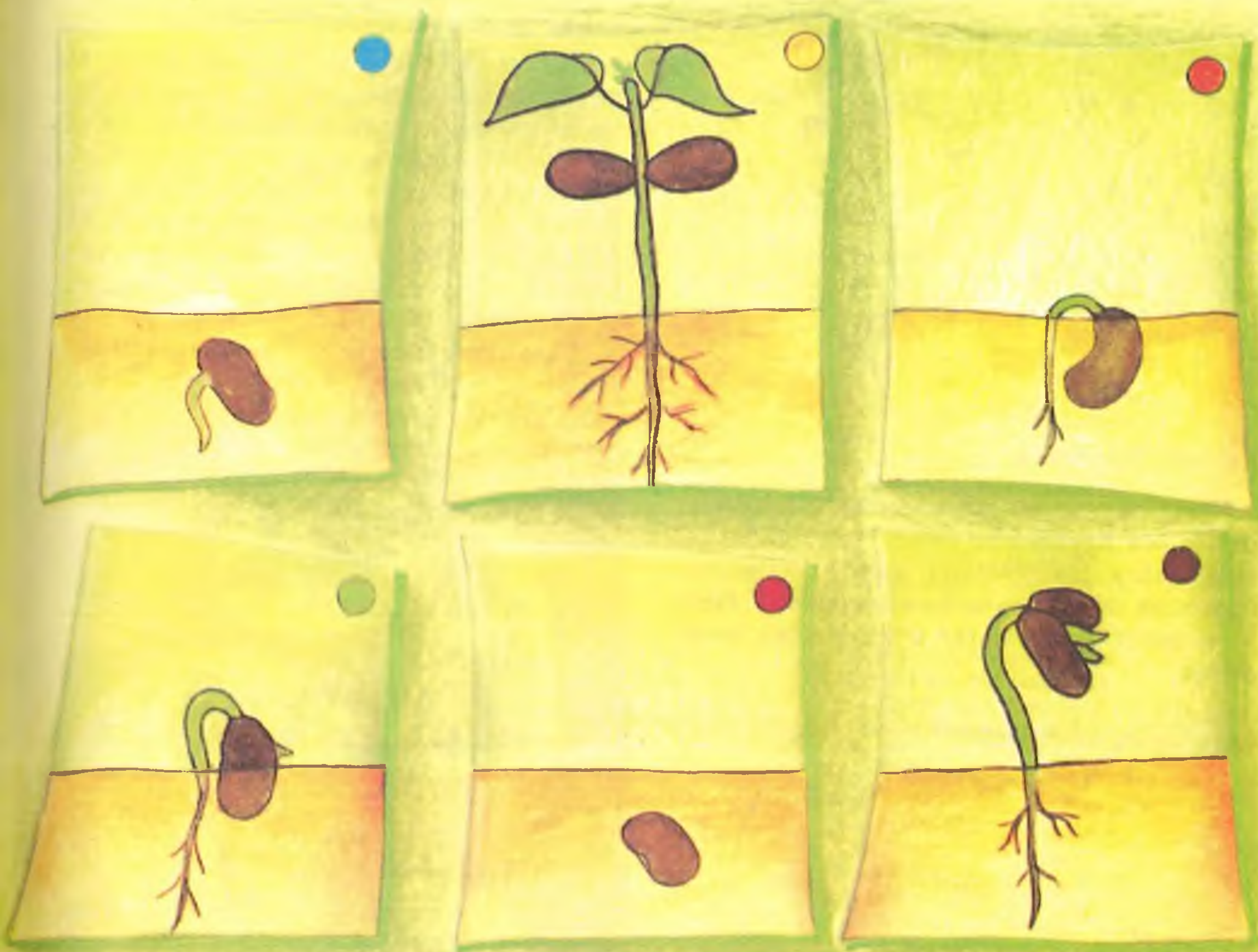

Két tapsifüles beszélget a bokorban. A szürke magas hangon, a barna mély hangon.

— **Hol tanyázol, kis nyúl?**
— *A nyárfa tövében.*
— **Nem fázik a füled ebben az időben?**
— *Bizony a nyúl fázik, ha a füle ázik!*

Azután *halkan* és hangosan beszélgetnek, végül *gyorsan* és lassan. Ha kedved van, lehetsz te mind a kettő. Kitaláltad, hogy mikor kell halkan és mikor hangosan beszélned? Próbáld ki mindegyik változatot!

MADÁR ESZTER rajzai

Az ábrákon egy bab növekedésének szakaszait láthatjátok, de összekeveredtek a képek. Vajon melyik lenne a helyes sorrend? Ha rájöttetek, akkor a képek sarkában lévő színes pöttyöket ennek megfelelően rajzoljátok sorba! Munkátokat küldjétek el Dörmögőnek!

Összeállította RICHTERNÉ KROPF ANIKÓ

Kedves Gyerekek!

Marci nagyon komolyan vette a feladatát; január óta figyeli a leveleket, számon tartja, kinek hány fekvőtámaszt sikerült csinálnia. Izgatottan rakosgatta sorba a leveleket, és most türelmetlenkedik, szeretné közölni az eredményt:

Íme Péter beszámolója:

„Rákász Péter vagyok, középső csoportos. Még nem tudok írni, anyukámat kértem meg rá. Szintén az anyukám olvasta el nekem januárban Vancsó Tamás levelét, ahol arról írt, hogy mennyi fekvőtámaszt tud. Az én «adagom» 12 volt, persze sokkal kevesebbel kezdtem. Elhatároztam, hogy összeszedem minden erőmet, és ennél is többet csinálok. Tizenhetet sikerült! Mind szabályos volt, apukám ellenőrizte."

Gratulálunk Péternek, szép a teljesítménye. Elárulom, hogy Marci — Borika segítségével — varrt egy kis „versenyképtelen" kukacot Péternek, és a jutalomkönyv mellé ezt is elküldtük. Hogy miért versenyképtelen ez a kukac? Berci szerint ezért:

A túloldalon lévő vidám tavaszi képeket *KÓSA GERGŐ* 5 éves olvasónk küldte Marosvásárhelyről. Gergővel együtt mi is sok napsütést kívánunk nektek

Dörmögőék

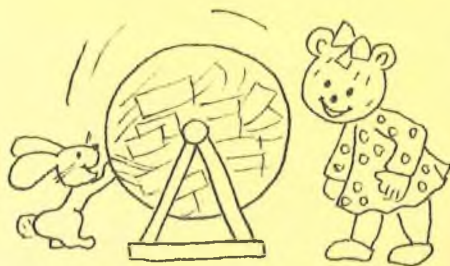

MADÁR ESZTER rajzai

Februári rejtvényünk helyes megfejtése:
A *Jégmadár* a „kakukktojás", mert ez az egyetlen élőlény a felsorolt szavak között.
A többi — jégcsap, jégtükör, jégkocka, jéghegy — élettelen tárgy.

Jutalmat kaptak:
Angyalosi Vivien, Kecskemét
Bánkuti Gabriella, Kaposvár
Bánóczy Zsuzsanna, Kecskemét
Bedics Krisztina, Vasvár
Bihari Dániel, Szeged
Bíró Gabriella, Szerencs
Czeglédi Kamilla, Kiskőrös
Dobos Viktória, Szombathely
Gerecz Ákos, Szeged
Kókai Gréta, Nagyszénás
Kocsis Tibor, Mátészalka
Kovács Béla, Baja
Krebsz Aletta, Siklós
Kriskó Zsolt, Kiskőrös
Lorrtiy Boglárka, Bácsalmás
Lőrincz Szilvia, Kiskunfélegyháza
Maksi György, Isaszeg
Páli Andrea, Budapest
Pocsai György, Hajdúdorog
Polereczki Tímea, Kiskőrös
Simonfi Dávid, Miskolc
Sulyák Milda, Vokány
Szabó Mónika, Orosháza
Szlovák Andrea, Kiskőrös
Titl Anett, Kiskőrös
Töttösi Péter, Polgárdi
Turai Éva, Szigetszentmiklós
Turai Rita, Szigetszentmiklós
Varga Éva, Lébénymiklós
Zsikla Adrien, Kiskőrös

KISS EDINA, Balmazújváros: **BOHÓC**
A debreceni gyermekrajz-pályázaton jutalmazott munka

ÁPRILIS

Meleg is. Hideg is.
Bolondozik Április.
De mirajtunk túl nem jár,
Úgyis tudjuk — jön a nyár!

(TAMKÓ SIRATÓ KÁROLY)